

Hồng Vân

Ơn nhau ta đội một đời

Em không đẹp, thậm chí dưới mắt tôi, em là một cô gái - đúng hơn, là một người đàn bà - xấu. Tôi hoàn toàn không muốn trong bình hoa của mình có lẫn một bông hoa tầm thường như thế!

Nhưng sếp đã phân công rồi, tôi không còn con đường nào khác hơn là phải nhận cô nàng về với tâm trạng không vui.

Trong bữa cơm chiều, Hồng, vợ tôi, hỏi một cách hóm hỉnh:

- Nghe bảo sếp Hoàng vừa lập "Đệ thất phòng" cho anh phải không? Cô nàng hẳn là đẹp lắm...

Tôi ậm ừ:

- Đẹp kinh khủng! Em lập đủ cho anh "mười phòng" rồi hãy đi...

Bà xã tôi tủm tỉm. Nàng thừa biết tôi chẳng bao giờ để ý đến những cô gái xấu!

Sáng hôm sau, có chút việc cần làm gấp, tôi đến cơ quan sớm hơn thường lệ. Theo lịch, hôm nay tôi phải đi duyệt thiết kế bên Sở Xây dựng - Văn phòng Kiến trúc sư trưởng. Nhưng tôi bỗng có cảm giác bản vẽ có điều chi chưa ổn.

Tôi đã bị cảm giác đánh lừa. Bản thiết kế khu cư xá ở quận do tôi thực hiện hoàn chỉnh đến nỗi Hội đồng thẩm định đã bút phê: "chính xác đến từng mi-li-mét. Đồng ý thông qua". Tôi sung sướng quyết

định tự thưởng cho mình một cái gì đó trên đường trở về.

Trông thấy tôi, Mai Trinh - cô hoa khôi của phòng đứng bật dậy:

- Thế nào rồi anh? Thành công không?

- Chuyện đó không có gì phải bàn cãi - Tôi cười, không giấu được vẻ tự mãn - Các em muốn anh khao gì nào?

Vừa hỏi, tôi vừa đưa mắt nhìn khắp lượt nhưng không hề nhận ra sự thiếu vắng của nhân vật nữ thứ bảy trong phòng. Dường như cũng không có ai nhận ra điều này...

Buổi trưa, tôi "khao quân" linh đình tại nhà hàng Cathay. Tất nhiên là chỉ có tôi với sáu cô gái... Sau đó, tôi và Mai Trinh còn solo đi với nhau...

Hơn nửa tháng sau, trong lúc tìm một tài liệu cũ, tôi tình cờ trông thấy bản nháp của thiết kế khu cư xá ở quận vừa được duyệt của mình. Vừa liếc sơ qua, tôi đã giật nảy cả người, mồ hôi vã ra như tắm. Mấy cô gái trong phòng tròn mắt ngạc nhiên khi thấy tôi vội vã phóng xe đi. Trong bản thiết kế có một chi tiết chưa chính xác vì tôi quên mất địa hình phía Đông của khu nhà này nằm ngay dòng chảy ngầm của giòng kênh. Nếu không chú ý điều này trong thiết kế nền móng, chắc chắn tòa nhà sẽ không "thọ" được. Và hậu quả của chuyện đó thì khó mà lường...

Quái quỷ thật! Tôi quên đã đành, tại sao Hội đồng thẩm định cũng không nhận ra sai sót này? Không lẽ, họ... dốt đến vậy sao? Không đời nào...

Tay kỹ sư trưởng của bên thi công đưa cho tôi bản thiết kế, ngạc nhiên bảo:

- Tôi đã xem kỹ rồi, có sai sót gì đâu?

Đến lượt tôi ngẩn người ra! Rõ ràng là bản vẽ của chính tôi đây mà!

Tất cả những số liệu để gia công nền móng đã được tính toán thật tỉ mỉ, chính xác. Nhìn kỹ, tôi phát hiện đây không phải là nét chữ của mình!?

-Cám ơn cậu! Tôi thở phào nhẹ nhõm.

tay kỹ sư cười tủm tỉm. Tôi nghĩ, chắc hẳn tưởng tôi điên!

Khi tôi về đến cơ quan, như thường lệ, tất cả các người đẹp của tôi đều nhồm lên:

-Chuyện gì vậy anh Vinh ? Anh làm tụi em lo quá...

Tôi nhìn khắp lượt. Chỉ có một người vẫn cặm cuội với công việc của mình. Dường như em chẳng bận tâm đến những gì đang xảy ra xung quanh. Tôi thở hắt ra. Vô cớ tôi bỗng thấy bức tức. Cảm giác bức tức đó theo tôi suốt cả ngày hôm ấy. Tôi làm lì, sau đó lại quát vợ, mắng con ầm ĩ.

Căn phòng vốn không rộng lắm, giờ lại càng như chật hẹp khi có thêm người. Hạnh Duyên nhìn cha mẹ chồng và các chị em chồng, giọng run run:

- Xin mọi người cho con thêm một thời gian nữa...

Không khí như bị cô đặc lại. Rất lâu sau, bà Hưng - mẹ chồng nàng mới lên tiếng. Giọng bà nhỏ nhưng dứt khoát:

- Không phải ba má và chị em trong nhà không thương con... nhưng con cũng phải nghĩ... Ba má già rồi, sống nay chết mai. Biết chừng nào mà chờ đợi? Vợ chồng chúng mày cưới nhau đã mười năm rồi chứ ít ỏi gì?

Giọng chị chồng nàng gay gắt hơn:

- Không lo bây giờ ba má chết rồi ân hận. Nhà mình không thể tuyệt tự được. Mọi người có học, mọi người phải biết cách cư xử chứ?

Tất cả mọi người đều nói, chỉ có Thông, chồng nàng là im lặng suốt buổi. Anh im lặng ngay cả lúc chỉ còn lại hai vợ chồng với nhau.

Hạnh Duyên cảm thấy như sắp ngạt thở đến nơi.

- Mọi người đã nói cả rồi, ý anh...ra sao? - Phải cố gắng lắm nàng mới không bật khóc.

Thông rút một liều thuốc, châm lửa, rồi lại dụi tắt, rồi lại đốt...

- Anh cũng không biết - Anh lắc đầu, mắt không nhìn vợ - tùy em...

Hai tiếng cuối cùng của chồng như những mũi dao đâm thẳng vào tim Hạnh Duyên... Mắt nàng mờ đi...

Từ lúc đó, cho đến sáng hôm sau, không có ai nói thêm lời nào.

Hạnh Duyên không chợp mắt suốt đêm. Sáng dậy, nàng thấy đầu óc cứ lâng lâng như người say rượu. Đến cơ quan, nàng nói với ông trưởng phòng của mình:

- Xin anh giải quyết cho...

- Nghỉ phép à? Sao lại nghỉ vào lúc này? - sếp tròn mắt nhìn nàng - không được!

Vừa thốt lên hai tiếng "không được", chợt vị trưởng phòng cau mặt:

-Có chuyện gì vậy? Cô bệnh à, Duyên? Sao trông cô phờ phạc thế kia?

Nàng lắc đầu:

-Không sao đâu. Tôi bận việc nhà thôi mà. Nếu không nghỉ nhiều được, tôi chỉ xin ba ngày...

Hơi do dự, song sếp cũng gật đầu:

- Được rồi! Nhưng chỉ ba ngày thôi đấy! Không có cô, tôi mệt lắm.

-Cám ơn anh- Nàng đáp rồi bước nhanh khỏi phòng không kịp nhận ra ánh mắt rất lạ của sếp...

"Em cần có thời gian để suy nghĩ. Anh tự chăm sóc mình khi không

có em bên cạnh. Ba hôm nữa em về. Hôn anh - HD". Nàng đọc lại mấy dòng chữ gửi cho chồng rồi lẳng lặng rời khỏi nhà.

Thông là con trai một... Và đó chính là nguyên nhân nỗi bất hạnh của nàng. Yêu nhau mười năm, lúc hai đức còn học ở bậc trung học; vợ chồng mười năm, nàng không hình dung nổi nàng sẽ sống thế nào nếu mất Thông. Tất cả đã kết thúc rồi sao? Mất Thông, nàng sẽ không còn chỗ dựa nào nữa. Mẹ cha, anh em của nàng không còn ai trên cõi đời này. Họ đã ra đi cách nay vừa đúng 20 năm- khi một trái đạn nằm im trong lòng đất bỗng phát nổ trong những ngày hòa bình đầu tiên. Từ đó, Duyên chỉ biết có Thông và gia đình anh. Nàng lớn lên bên cạnh họ và trở thành con dâu khi vừa học xong đại học.

Mười năm qua, khuyết điểm duy nhất của nàng là không để cho cha mẹ anh một đứa cháu nội để nối dõi tông đường. Nàng thương yêu và mang ơn họ. Do vậy, nàng không thể làm ngơ trước nỗi bất hạnh mà họ đang phải gánh chịu do chính lỗi lầm của nàng... Nghĩ được như vậy, Hạnh Duyên thấy lòng nhẹ đi...

Em giữ kín như bưng những việc mình đã làm. Không có ai trong cơ quan - kể cả tôi - biết được. Sau lần xin nghỉ phép ba ngày, em còn xin nghỉ thêm một tuần lễ nữa. Em không nói lý do, và tôi cũng không gạn hỏi. Chẳng biết từ bao giờ, trong mắt tôi, em đã trở thành hoa khôi của phòng. Tôi thấy em đẹp ngay cả những lúc không son phấn, lúc em xắn tay áo lau dọn phòng, lúc em cặm cùi bên bản vẽ và ngay cả lúc em ngồi thờ người không biết vì lý do gì... Em rất yêu chồng em - đó là điều duy nhất mà tôi và các cô gái trong phòng biết về em, bởi chưa bao giờ tôi mời được em một bữa cơm. Xong việc, em vội vã phóng xe về nhà ngay.

Tôi bị một cú sốc nặng nề sau ngày Hồng và các con định cư ở Canada. Để tôi đỡ buồn, các người đẹp của tôi liền rủ:

- Mình đi du lịch một chuyến đi anh Vinh. Nhìn anh buồn, tụi em cũng nẫu cả ruột.

Tôi đồng ý. Sắp xếp công việc xong, cả phòng thiết kế đóng cửa đi nghỉ mát theo tiêu chuẩn của cơ quan. Chúng tôi định sẽ đi Nha Trang, sau đó lên Đà Lạt...

Tháng 7, chúng tôi đi chơi đúng những ngày mưa dầm ở Sài Gòn nhưng Nha Trang nắng vẫn đẹp. Các cô gái của tôi, tất cả đều là kiến trúc sư, vây quanh tôi như một rừng hoa ngát hương. Ăn uống, đi chơi, tắm biển, "điệp khúc" đó cứ lặp đi lặp lại.

Sang ngày thứ hai, lúc đi tắm, em bỏ quên áo phao của mình trên phòng, định quay trở lên nhưng tôi đã sốt sáng:

- Anh chưa thay đồ, để anh lấy cho.

Rồi không đợi em trả lời hay phản ứng vì tiếng "anh" tôi vừa thốt ra, tôi vội vã chạy đi.

Em để chiếc áo trên giường nên tôi trông thấy ngay khi vừa mở cửa phòng, tôi cũng kịp trông thấy một quyển sổ nhỏ giấu dưới gối. Do dự đúng một giây, tôi cầm quyển sổ lên. Một phong thư rơi ra. Không kịp đọc, tôi nhét vội vào túi áo. Tôi có cảm giác mình là một tên ăn trộm. Trở lại bãi biển, tôi viện cớ nhức đầu nên không muốn tắm. Tôi bắt gặp một thoáng ngờ vực trong ánh mắt em. Không hề gì. Nhìn em lúc này, lòng tôi bỗng cháy lên một nỗi khát thèm. Tôi quay đi, không muốn bị em nhìn thấu lòng mình và tự dối mình rằng em là gái đã có chồng!

"Em thương yêu nghìn vạn lần! Anh đã thật sự "thăm đôn" sau những gì xảy ra giữa chúng ta. Không có ai trên đời này hiểu và yêu

em như anh đã yêu em. Thế thì tại sao chúng ta không được phép thuộc về nhau mãi mãi? Hầu yêu anh lần nữa đi em..." Tôi lan man như kẻ mộng du trên bờ cát trắng. Tôi là thằng đàn ông đã có vợ, tôi vô cùng thương yêu vợ con và đang chờ ngày đoàn tụ. Hà có gì tôi phải phân tâm vì một người đàn bà khác? Quên đi, quên đi... tôi tự nhủ lòng rồi thờ thẩn quay về...

Buổi trưa trên xe đi Đà Lạt. Chúng tôi lại ngồi cạnh nhau. Xe xóc, người em chao đi. Theo phản xạ tự nhiên, bàn tay em chơi vơi tìm một điểm tựa. Vai em chạm nhẹ vai tôi. Bất giác tôi thấy mình như thằng con trai 18, lòng rạo rức, băng khuâng.

Buổi sáng Hồ Xuân Hương se lạnh, lát phát mưa phùn. Em phong phanh trong chiếc áo len mỏng, say sưa vẽ mặt hồ. Tôi hỏi:

- Vẽ gì thế Duyên?

Em không quay lại, băng quơ:

- Vẽ thông...

- Có gì mà vẽ? - Tôi vô cớ bực bội-Đồ vứt đi!

Em nhìn tôi sững sờ, rồi lẳng lặng bỏ đi. Tôi mang bức tranh dang dở trở về phòng. Em là người thứ bảy. Do vậy, em phải ở trong phòng số 4...

Buổi tối, những phòng hai người đã đóng cửa ngủ yên. Như một thằng ăn trộm, tôi lò dò đến trước cửa phòng số 4. Cửa khóa trái bên trong. Tôi khẽ khàng gọi:

-Duyên ơi! Cô bỏ quên giá vẽ ngoài hồ, tôi mang về cho cô đây này.

Cánh cửa kêu khe khẽ rồi mở hé. Tôi bước nhanh vào, không đợi mời, cũng không quên chốt chặt cửa lại.

- Em là một kẻ dối trá! Tôi rít lên.

Mặt em tái nhợt:

-Anh không có quyền...

Tôi chụp lấy vai em, chỉ muốn nghiền em nát vụn:

- Đồ ngu! Hắn đã bỏ rơi em, vậy mà em vẫn yêu hắn...

Em cố vùng vẫy nhưng không thoát ra được. Cuối cùng, em rũ xuống như một cánh chim bị tên. Tôi dìu em đứng lên và không ngăn được mình đừng nói lời xuẩn ngốc:

-Tôi yêu em... tôi sẽ bù đắp cho em những gì mà hắn đã không thể cho em...

-Anh cút đi!

Giọng em rần rỏ nhưng sức lực của em không đủ để thực hiện điều mình muốn làm. Em quay mặt đi lẩn tránh những nụ hôn của gã đàn ông em không hề yêu. Tôi cảm nhận rất rõ điều đó. Nhưng sự ham muốn đã chiến thắng lòng tự ái. Thề có chúa, tôi chưa bao giờ phải cưỡng đoạt một người đàn bà nào như tôi đã làm với em!

Sau buổi tối đó, em hoàn toàn câm lặng. Tôi thấy lòng nặng nề như một kẻ thảm bại sau trận chiến

Hạnh Duyên bỗng thấy buồn nôn khi vị chủ tọa phiên tòa đọc lời phán quyết. Thông xin phép vắng mặt vì thật sự anh đang bận công tác ở nước ngoài hay còn vì một lý do nào khác thì chỉ có anh mới biết được. Ở sân tòa án, mẹ anh ghen ngào nắm chặt tay con dâu cũ:

- Số phận con như vậy rồi... cũng không nên trách móc thằng Thông làm gì. Nó không có lỗi... cả nhà mẹ cảm ơn con. Lẽ ra thì không nên ly dị vì ai có phận nấy. Con là vợ chánh, còn nó chỉ là vợ thứ... tại con câu nệ quá!

Hạnh Duyên nhìn về phía người đàn bà mà chính nàng đã đứng ra hỏi cưới cho chồng, khẽ lắc đầu:

- Mẹ hiểu cho con. Như vậy là vi phạm pháp luật. Con chỉ mong sao mẹ sớm có cháu ẵm bồng...

Dứt lời, nàng gỡ tay bà, bước nhanh ra cổng lòng tự hỏi: trên đời này có ai lại tự cầm dao cắt ruột mình như vậy không?

* Hạnh Duyên trong đẹp hẳn ra và mặt lên thấy rõ. Trước Tết, em xin nghỉ. Tôi ngạc nhiên nhưng không dám hỏi, bởi từ cái đêm tháng 7 đáng nguyên rửa ấy, em trở thành vùng cấm mà tôi không một lần nào được phép bước vào.

Rằm tháng chạp, gặp nhau ở chùa Vĩnh Nghiêm, tôi ngỡ người kinh ngạc. Em chỉ cười, lẳng lẽ quay đi. Tôi tưởng mình gặp may...

Buổi tối, có một cú điện thoại từ Canada gọi về. Cô em vợ khóc ngất trong máy...tôi nghe tiếng được, tiếng mất vì hai tai mình cũng lùng bùng... buông ống nghe, tôi vớ lấy chai Wishky tu một hơi như uống nước lã rồi lao ra khỏi nhà trong chệnh choáng hơi men...

Nghĩ Tết vào chiều 28. Tôi một mình thơ thẩn ra chợ hoa Nguyễn Huệ. Chỉ định xem chứ không mua vì tôi có Tết đâu mà mua? Nhưng hoa nhiều và đẹp đến nỗi tôi không thể giữ nguyên ý định ban đầu của mình. Đang loay hoay lựa chọn, tôi bỗng giật mình vì một tiếng nói thân quen... đúng là em rồi. Tôi lúnh quýnh suýt đánh rơi chậu hồng trên tay. Em cũng đã trông thấy tôi. Một sự tình cờ để tôi suốt đời mang ơn thượng đế. Tôi mua tặng em rất nhiều hoa hồng rồi đưa em về.

- Anh có được phép đến thăm em nữa không?

Em nhìn tôi thật lâu như nghĩ ngợi điều gì rồi khẽ gật đầu:

- Nếu anh thích thì chiều 30 đến ăn cơm với em.

Nhưng tôi không thể chờ đến chiều 30. Cả ngày hôm sau, tôi đến giúp em dọn dẹp nhà cửa. Cả ngày hôm sau nữa tôi cũng lẩn quẩn bên em. Đến chiều, cơm nước xong, tôi bỗng ngẩn ra chẳng có việc gì cho tôi làm nữa ở nơi này rồi... nhưng tôi cũng không dám đối mặt với nỗi cô đơn đang chờ đợi mình ngay trong ngôi nhà của mình.

Lang thang phố phường suốt buổi tối, đến lúc xem đồng hồ, tôi giật mình. Còn không đầy 10 phút nữa là đến giao thừa! Như một kẻ đãng trí, tôi gõ nhầm cửa nhà em đúng vào lúc nửa đêm... cứ tưởng em sẽ xua đuổi, nặng lời với kẻ "xông đất" không mời mà tới này...

-Xin lỗi em tôi lỗi đảo như thằng say rượu-anh mất tất cả rồi... vợ anh...con anh... thằng em rể khốn nạn...

rồi tôi bật khóc như một đứa trẻ, ngay thềm năm mới, ngay trong nhà em và nỗi cô đơn của em.

Em cười, nụ cười thật buồn rồi xoa đầu tôi như bà chị cả xoa đầu thằng em út:

Bao giờ người ta cũng tưởng mình là kẻ bất hạnh nhất...nhưng sự đời không phải như vậy. cảm ơn anh!

Tôi ngạc nhiên vì lời cảm ơn chẳng ăn nhập vào đâu của em, nhưng có gạn hỏi em thì cũng bằng thừa. Điều hạnh phúc nhất của tôi lúc này là có một nơi chốn để nương náu trong đêm giao thừa không có mùa xuân này. Và em đã tỏ ra thân thiện hơn...

Phải hơn 3 tháng sau tôi mới hiểu hết những gì em đã nói hôm nay, khi tôi đưa em đến bệnh viện Phụ sản Từ Dũ và thắc thỏm với từng cơn đau của em, chợt bên tai tôi vang lên tiếng reo vui:

- Thằng bé giống cha như đúc!

- Hả? -Tôi ngờ người ra.

Nhưng ngay lập tức tôi đã hiểu tất cả. Chính tôi chứ không phải

Thông đã làm nên kỳ tích này! Có nghĩa là em đã được đền bù...tôi đã làm một việc thiện chứ không phải là một điều ác. Vì thế mà em đã không thù ghét, oán hận tôi...

- Có đúng như vậy không em yêu? -Tôi xúc động ôm chầm lấy em. Trên gương mặt hãy còn dấu vết cơn đau của em sáng lên một nụ cười:

- Cám ơn anh!...

- Cám ơn em!...

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003